

# לד-לד

מתוך ספר לקוטי הלכות

לְרֵלֶךְ מֵאַרְצֶךָ וּמִמּוֹלַדְתֶּךָ  
וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ  
אֲשֶׁר אֲרַאךָ (יב,א)

**וּפְרָשׁ רַש"י:** ולא גלה לו הארץ מיד כדי לחבבה בעיניו וכו', הינו כי מאחר שעקר שלמות ארץ-ישראל הוא ששם זוכין להארת הרצון המפלא. על-כן לא גלה לו הארץ מיד כדי לחבבה בעיניו כדי שירצה וישתוקק ויתאווה יותר ויותר לבוא לשם. ועל-ידי זה דיקא יזכה לבוא לשם ולקבל קדשת ארץ-ישראל בשלמות שעקרה הוא הרצון וההשתוקקות לה' יתברך שזהו בחינת כלל כל המניעות שיש לכל אחד לדבר שבקדשה.

**וכל** מה שהדבר שבקדשה גדול ביותר יש לו מניעות יותר. הכל בשביל זה. מחמת שעקר הקדשה לזכות לרצון שהוא עקר התכלית, על-כן מונעים אותו כל כך כדי שיהיה לו רצון חזק יותר שעל-ידי זה יזכה להדבר שבקדשה בשלמות ולקבלו כראוי ברצון טוב ולהשתוקקות נפלא שזה עקר התכלית. פי גם אחר כך כשבאין לארץ-ישראל או להדבר שבקדשה צריכין עוד להתגבר ברצונות טובים וכסופין גדולים לה' יתברך כי זה העקר: (הלכות בציעת הפת א', אות ק"ו)

## ואחרי כן יצאו ברכוש גדול (טו,ד)

**פי** מה שישראל הם כבושים בגולה בתחלה בכל מקום שהם מטלטלים שם, זה מחמת שבכל מקום יש ניצוצות ונפשות קדושות הרבה שנדחו ונפוצו ונתפזרו לשם על-ידי חטא אדם הראשון ועל-ידי חטאי כל הדורות עד היום הזה, ואלו הניצוצות והנפשות מצפים ומחכים תמיד שיבוא לשם איש הישראלי. ותקף שבא לשם איש הישראלי הם נופלים עליו ומסבבים אותו ונתאחזים בו כדי שיתקנם.

**ומחמת** שאלו הניצוצות מנחים בין הגויים ובין הקלפות שהם נאחזים ומחזקים בהם מאד, על-ידי זה יש יסורים גדולים לאיש הישראלי שבא לשם, פי גם הקלפות וכו' וכל המחשבות רעות וזרות ובלבולים וכו' הבאים מהם נאחזין בו מחמת שרואים שהניצוצות רוצים להתתקן ועקר התאחזם והתגרותם הוא בעת שזה האיש עוסק באיזה דבר שבקדשה שאז הוא זמן תקונים וגאלתם של הניצוצות מבין העפויים והקלפות כידוע ומוכן כל זה בספרי רבנו ז"ל בכמה מקומות ומוכן ברמז גם בספרי הזהר וכל כתבי האר"י ז"ל, שהם אחד מהיסודות



# השבת fe רבי נחמן אפרס"פ

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

## סיפור השבוע

שיחות הר"ן, ע"ט

**ע"ש** מה שבשואדם מתחיל לזכור בעבודת השם ולהתקרב לצדיק האמת באים עליו ההרהורים ובלבולים גדולים. זה כמו למשל כלי מים שמתחלה נראה כאלו המים צלולים, ואחר-כך כששופתין ומעמידין המים אצל האש ומתחיל להתבשל אזי מתבלבל המים ומעלה הרתיחה כל הפסלת שהיה במים ועולה כל הפסלת למעלה. וצריך שיעמד אחד להסיר חלאת ופסלת המים בכל פעם. ומתחלה נדמה כאלו המים צלולים לגמרי ואחר-כך נראה הפסלת שבמים העולה בכל פעם למעלה ואזי כשמיטירין בכל פעם חלאת ופסלת המים אזי אחר-כך נשארין המים צלולים וזכים באמת כראוי.

**ע"ש** כמו-כן ממש קדם שמתחיל האדם לזכור בעבודת השם אזי הטוב והרע מערבין בו ומחמת שהם מערבים מאד אין נראה הפסלת והרע שבו כלל פי הם מערבים יחד לגמרי הרע עם הטוב. אך אחר-כך, כשמתחיל לזכור בעבודת השם

...  
ההמשך מעבר לדף

הגדולות שספרי האר"י ז"ל והזהר מיסודים עליהם כידוע למבינים במקומות אין מספר.

**וזהו** בחינת תכבוד העבודה על האנשים וכו' בחינת ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה וכו', וזהו תקף אריכת הגלות בפרט עכשו פי כל מה שסמוך יותר ויותר אל הקץ מתגברים ומתגרים יותר כל המתנגדים אל הקדשה והקלפות והתאוות והנסיגות והבלבולים וכו' כמבאר במקום אחר. וצריכין התחזקות גדול מאד מאד כנגדם ולצפות ולחכות לישועת ה' בכל עת בכל מקום שבאים לשם בגלות וטלטול עד ישקיף וירא ד' משמים, ואז יזכה שלא די שיצא ועלה משם לחרות בעצמו אף גם יברר ועלה משם כמה וכמה ניצוצות השיכים לחלק שרש נשמתו בבחינת ונשאר גם הוא לאלקינו (כמבואר בלקוטי מוהר"ן ב', תורה ע"ו) עד שגם המקום בעצמו יתקדש בקדשה גדולה שילמדו בו תורה ברבים בבחינת עתידין בתי תרטיאות וכו'.



**וזהו** בחינת ואחרי כן יצאו ברכוש גדול הנאמר גם על הגלות הזה כידוע. כמו שאמרו רבותינו ז"ל וגם את הגוי לרבות גלות כל הארבע מלכיות (הלכות חלה ותרומות ומעשרות ד', אות ב):

## ולא יקרא עוד את שמך אברהם והיה שמך אברהם (יז,ה)

**כל** מה שמתגברין ברצונות טובים וכסופין קדושים לה' יתברך נכללין ביותר בשמו הקדוש וכמו כן נגדל שמו בעולם. והכל משתוקקים ורוצים להכלל בו ולהתקרב אליו.

**וזהו** בחינת הה' שנתוסף על שמו, כמו שכתוב (בראשית יז, ה): ולא יקרא עוד את שמך אברהם והיה שמך אברהם, פי אות ה' הוא בחינת אתא קלילא דלית בה מששותא (שיר "אקדמות" לשבעות). שזהו בחינת מ"ה שאין בו ממשות רק תשוקה ורצון לכד

בס"ד - גליון מס' תתתשל"א



כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב/סו)  
טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמ נחמן מאומן לזכות לכל הישועות**



# סיפור השבוע

(המשך הסיפור)

# לראות באב"י הנחל

= רפואה (חלק ד) =



עש ... ומתקרב לצדיק האמת אזי מתחיל להודיך ולהתברר ואזי עולה הפסלת והרע בכל פעם למעלה כמשל הנזכר לעיל. וצריך שיצמד אחד שסיר ממנו חלאתו ופסלתו בכל פעם ואזי ישאר אחר-כך ון וצלול לגמרי באמת כראוי יהיה אפשר להוציא הפסלת והרפש מיד מהאנשים שהיו בגשמיות מתחלה ונתקרו להשם יתברך. אך מה יהיה אם יהיה מוציא הרפש יוציא הרפש עם המוח מאחר שמערב הפל יחד על-פן ההכרח להיות מתון מתון עד שיודבק מעט מעט:

... **חסיד** מבגר שלח פעם את אחד החברים לשאל את ר' ישראל אם הוא יכול לעשות נתוח של הפרוסטט, ור' ישראל אמר לשליח: "תגיד לו שאני לא יכול להשיב על שאלה כזו", אחר-כך חשב קצת ואמר: "תגיד לו, שאם זה נתוח שרגילים לעשות ובדרך כלל תמיד מצליח, אז אפשר" (בהסתגרות), ותכף הוסיף: "ודאי שהפל תלוי באמונה". כאומר שיש שתי מדרגות, ומי שחסר לו אמונה, מתר לו לעסק ברפואות חיצוניות, כמו שפעם אמר לחולה נפש שהיה לוקח וריקות: "להתפלל! אם לא - אז רופאים".

**גם** לחולה נפש אחר שהיה לוקח כדורים, ר' ישראל אמר: "טוב", (מקלט). ופעם אמר לו, איך אתה יכול להיות בשמחה עם כל התרופות שאתה לוקח? ("עם כל זה, אתה יכול להיות בשמחה?").

**פעם** הביאו לפניו רופא 'טוב' שלא אוהב לתת תרופות, ור' ישראל קרב אותו, והרופא שאל אחר-כך: "רבנו לא רוצה שנקח רפואות?" השיב לו ר' ישראל: "רבנו לא רוצה לא רופאים ולא רפואות!" וזה שאל: "אז איך מתרפאים?" ור' ישראל השיב בתנועת יד: "תפלה".

**ר'** ישראל אמר פעם: "הרופאים לא אוהבים י' נח, כי על ידי זה אין להם פרנסה".

**במירוץ** דבר עם אחד על אחד מהמפרסמים של ברסלב, ואמר: "הוא עשה חכמות והלך לרופאים לעשות נתוח, והוא מת".

**לאחר** החברים באבו פעם השנים, והיה נבון מה לעשות, ונכנס אליו, ואמר לו בעצמו: "תפלה", ואמר, שמה שכלם יודעים (לא לקחת סכר וכו') - זה עושים. גם אמר לו, שלשנים מועילים דברים חריפים.

**פעם** דבר אתו אותו חבר מעצירות, ואמר לו ר' ישראל בקרירות, שלוקחים בערב כדור ובבקר נפתח, ושאל החבר: "אבל רבנו רוצה?" ואמר לו: "אני לא יודע". בלילה התבודד אותו חבר על זה, האם חיצוני בכל זאת יותר טוב שלא לקחת, וכשנכנס בבקר לר' ישראל, הוא פתח מעצמו ואמר: "הרופאים קלקלו לי את העינים, אמרתי (לעצמי) זה דבר חיצוני, אין פחד (כי בצרפת עשה רפואה לעינים), וקלקלו את העינים".



האצילות עד סוף נקדת המרפז של עולם העשייה הגשמי הזה, מאין סוף עד אין תכלית. ואתה מצמצם ומרמז רמזים לכל אדם בכל מקום ובכל עת לקרבו לעבודתך, לפי המקום ולפי השעה ולפי האדם.

**עורני** חכני ותפתח את דעתך, שאזכה להבין היטב באמת את הרמזים האלה, למען אזכה לשוב אליך באמת להיות כרצונך תמיד מעתה ועד עולם.

**ותורני** ותלמדני בחסדך הגדול ובגבורתך הנוראה, שאזכה לידע ולהבין באמת איך להגדיל את דעתי בענין הרמזים האלה, ואיך לצמצם את דעתי בקדשה שלא יצא חוץ מהמדה, שלא אדרש במפלא ממני ולא אחקר במכסה ממני, רק במה שהורשתי אזכה להתבונן ולהגדיל את דעתי בהדרגה ובמדה כפי מדרגתי, להבין תמיד בכל עת ובכל שעה את כל הרמזים שאתה מרמז לי תמיד ברחמיך, על-ידי כל הדברים שבעולם, ועל-ידי כל המחשבות והדבורים והעשיות שאתה מזמין לי בכל עת, אשר בכלם אין פונתך שום דבר כי אם לרמוז לי על-ידים להתקרב לעבודתך באמת: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה נ"ד)



**אך צריך** לזהר לצמצם דעתו, שלא יעמיק מחשבתו בזה יותר מדי, שלא יצא מגבול הקדשה, דהינו שלא ישוטט מחשבתו על-ידיה לחקירות ובלבולים, חס ושלום, רק לפי שכל אנושי פן יגדיל מחשבתו בזה, וכן לא יסתכל בזה למעלה ממדרגתו, כי במפלא ממך אל תדרש (שם).

... ובכן באתי לפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, להפיל תחנתי לפני רחמיך האמתיים, ולשא עיני לחסדיך העצומים, שתזכני לשמר את הזכרון הזה היטב, שאזכר תמיד בעלמא דאתי, ולאדבקא מחשבתי רק בעלמא דאתי בכלל ובפרט, ובכל יום ויום בהקיצתי משנתי, תכף ומיד כשאפתח את עיני, אזכה לזכר מיד בעולם הבא שהוא עולם העומד והקים לעד ולנצח נצחים, והעולם הזה הוא הבל וריק, הבל הבלים אין בו ממש, "הבל נדף, הבל הבלים הבל הבל". ואין שום יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל בעסקי העולם הזה, ואין שום תכלית וטוב בעולם כי אם לרדף תמיד להשיג העולם הבא.

**ותזכני** שאזכר זאת היטב בכח הזכרון הקדשה, ואחר-כך אזכה לקיים זאת בפרטיות, שאזכה להבין בכל עת ובכל שעה ובכל מקום שבעולם, את כל הרמזים שאתה מרמז לי בכל עת להתקרב לעבודתך באמת. פי בחסדך הגדול אתה מצמצם אלקותך מראשית נקדת הבריאה שהוא תחלת

**צריך** האדם להסתפל מאד על דרכיו, ולהסתפל ולהתבונן היטב על כל הסבות והענינים שהשם יתברך מזמין לו ומתגלגל עמו בכל יום ויום, כי כל יום ויום יש בו מחשבה דבור ומעשה משנה מחברו.

**וצריך** שתדע, שהשם יתברך מצמצם אלקותו מאין סוף עד אין תכלית. עד נקדת המרפז של עולם הגשמי שהאדם עומד עליו, ומזמין לו לכל אדם מחשבה דבור ומעשה לפי היום ולפי האדם ולפי המקום ומלביש לו בהם רמזים כדי לקרבו לעבודתו. כן צריך האדם להסתפל על כל זה, להגדיל דעתו ושכלו להסתפל ולהתבונן על כל המחשבה דבור ומעשה שהשם יתברך מזמין לו בכל יום ויום, להבין מהם הרמזים שהשם יתברך מרמז לו בהם להתקרב אליו בכל פעם מכל מקום שהוא;

**כי** בכל הענינים ובכל המשא-ומתן ובכל הדברים שבעולם שהשם יתברך מזמין לאדם בכל יום ויום, בכלם יש בהם רמזים פרטיים שהוא יתברך מרמז לו לאדם בכל פעם להתקרב אליו, וצריך להגדיל דעתו ולהסתפל על זה היטב (לקוטי מוהר"ן א' - סעיף נ"ד).

## העקר

לחזק עצמו

בכל מה שאפשר

כי אין שום יאוש בעולם כלל

(לקוטי מוהר"ן ב' - תורה ע"ח)

שלום

שבת  
וכל הישועות

